

MAJE.

Mája Rodnálovská.

Bylo to před sedmi lety. Blížil se konec května, který u nás na Jižní straně oslavovala chasa tanečnickým vínkem a stavěním "Máji" děvčatům. Sloužila jsem v hájovně, bylo tedy téměř jisto, že mi některý z hochů "Máji" postaví. Ve svých sedmnácti letech poblížela jsem do světa veselé a důvěřivé a ač nebyla jsem nikdy před tím v taneční zábavě, na "Máje" jsem se upřímně těšila.

Konečně nadešel předvečer té, pro mne téměř posvátné události. Jakmile byla jsem hotova se svojí prací, pospíšila jsem do zahrady na svoje zamilované místočko pod mohutný, třicetiletou věku pamatující dub, jehož kořeny svažovány byly drobnou říčkou, téměř pod ním se vinoucí a odbočující kousek dle z naší zahrady do panských polí a luk. Co si otrelo se lichoťné kol svých nohou a dří ve ještě než jsem se mohla ohlédnouti, hlásal se ke mně náš starý chundelatý pes Ořeš, který otevřenými dvířky za mnou vyběhl. Usedla jsem do mladé trávy, opíraje hlavu o drsný, rozpukaný kmen dubu. Ruce zabohála jsem do měkké, černé srsti Ořešovy, který, uvelebil se pohodlně vedle mne, položil důvěrně svoji hlavu s věrným, stále jakoby prosícím očima na můj klín.

Noe byla tichá, teplá, světlá. Houstím stromů proskakovala světélka z oken vesnických chaloupek. Nad rozkvetlými lukami zvedly se bílé páry; těžká, vlahá vůně rolní téměř omamovala. Na blízké jabloni, ze spánku snad, zatíkalo ptáček. Zahleděla jsem se vzhůru do mihotajících se hvězd, pak smekl se můj zrak na hladinou drobné říčky, kde koruna dubu a hvězdná obloha se odrazila. Zazdalo se mi, že nade mnou i pode mnou je nebe a sepjala jsem ruce v čarovném vytřežení.

Pojednou ozval se z nejbližší chaloupky zvuk flétny. Měkké vroucí tóny nesly se krásnou noční a po chvíli dolétly mi k sluchu zvuky písně. Zřetelně rozeznávala jsem slova: "Ten zdejší pan farář pěkně káže, rozdává obrázky, ruce váže. Ten zdejší pan farář dobrotivý, on mi dá obrázek, ale živý..."

"Náš milý pan farář dobrotivý, on mi dá obrázek, ale živý..."

"Ten zdejší pan farář pěkně káže, rozdává obrázky, ruce váže. Ten zdejší pan farář dobrotivý, on mi dá obrázek, ale živý..."

Modní svět.

1298 — Pro chlapce oblek — blůza a krátké kalhoty. — Strih ve 4 velkotech; 6, 8, 10 a 12 roků. Jest zapotřebí 3 1/4 yardu 36-palcové látky pro velkost na 12 let. 1060 — Satečky pro děti. — Strih ve 4 velkotech; 6 měsíců, 1, 2 a 4 roky. Vyžadují 2 1/2 yardu 36-palcové látky na velkost čtyř let.

9975 — Kimono pro dámy. — Strih ve 3 velkotech; Malá, prostřední a velká. Vyžaduje 4 1/2 yardu 36-palcové látky na prostřední velkost. 1277 — Dámská zástěra se slin-táčkem. — Strih ve 3 velkotech; Malá, prostřední a velká. Jest potřeba 5 1/2 yardu 36-palcové látky na prostřední velkost.

Každý, kdo sobě předpíati na některý z našich listů, obdrží jeden modní vzorek strih opísně zdarma. Další vzorek za 10c ledu.

Upozorňujeme naše odhávatele, aby při objednávání vzorečků stříh nepomohli udáti místo narození, jinak, jakéž míru osob stříh.

on mi dá obrázek, ale živý..."

Poslouchala jsem se zatajeným dechem. Škoda jen, že také Ořeš neměl hudebního smyslu. Hned při prvních tónech vyskočil, mrzutě zavřebral a zcela nezvladitelně mi utekl.

Poznala jsem, že to zpívá Janík Bohatý. Vidávala jsem ho na poli, an často jda za pluhem, omu píseň si notoval.

Dozpíval. Zvuky flétny umlčely, ticho zavládlo kol; ani lístek se nepohnul...

Dávno již tráva, ve které jsem seděla, rosou zvlhla a mně stále ještě nechtělo se domů. Bázně nikdy jsem nepocítovala.

Zde v té tiché samotě, v bezprostřední blízkosti luk a rolní, byla bych dlela ustavičně. Mohlo být již alespoň jedenáct hodin, když konečně zvedla jsem se k odchodu. S duší zalitou šťastným očekáváním běhosi nevyšlouvně krásného, spokojeně ubírala jsem se na lůžko a k obvyklé modlitbě o stále zdraví a za rodnice přídužila se dnes jiná — o šťastné pro mou přečkání "Máji".

Ráno, sotva slunko hrst teplých paprsků rozhodilo na probouzející se zemi, vyskočila jsem s lůžka a pospíšila ven, podívat se, postavili mi někdo vytoněnou "Máji".

Postavil. Těsně u vrat tyčila se mladá, krásně urostlá bráčka, veselé pohleděje k nám do dvora i do širých neví. Průsvitně zelené mladé listy jej na temnějích větvičkách slabě se chvěly, jakoby neschvěly, vroucím pozdravem kolosi draheho. Zachvěla jsem se šťastím.

Celý svět mi zkrásněl. "Kdo tě asi stavěl?" myslila jsem si, radostně na bráču pohleděje. V zápleťi mihla se v mě myslí vysoká, silně urostlá, mužná postava, milý, výrazný obličej, vroubený temnými kúcerami a dvě žhavých, černých očí, jejichž pohled vždy palčivě utkvával mi v duši. O ano! Janík Bohatý mi "Máji" stavěl a nikdo jiný!

"Bože můj, snad mně ráád!" kmitlo mi hlavou, "já — já jsem mám také ráda," přiznávala jsem majednou sama sobě a cítila jsem, jak při tomto doznání žhavý ru-měnce rozlil se mi po bříeh. Rozpíjala jsem ruce do celého v slunci a rose se trpytícího kraje, jako bych obejmouti chtěla celý ten boží, krásný svět. Na rty téměř maně vtloukla se píseň:

"Náš milý pan farář dobrotivý, on mi dá obrázek, ale živý..."

Hle, zpívala jsem píseň, kterou "on" zpíval, "jeho" píseň. "On mi dá obrázek ale živý," opakovala jsem znovu.

"Bože, dej mi jej," zaprosila jsem, zvedaje zraky k čistému nebi. V tu chvíli byla bych snad přísahala, že nikdo jiný nebude můj, než Janík.

Odpoledne všichni junáci z celé vsi, s hudbou přišli mne zvát. Večer provázena svoji zaměstnavatelkou, s bušícím srdcem spěchala jsem do sálu.

Hned ve dveřích však jsem se zarazila. Zábava byla již v plném proudu. Junáci hloubo se smněje a škadlíce děvčata, utírali si spocené obličje. V tom začali muzikanti hrát. Byla to zvláštní posilovaná na děvčata, která dnes si sama vybírala tanečnický. Ne, nebylo možno říci, že si dívky tanečnický vybíraly, cny, upřímně řečeno, se o ně téměř rvaly.

Pohlížela jsem na ně plna úžas. Kde zůstala u těchto devětadvít divlé zdržlivost, kde náha, kde ženská hrdosť? Neměla jsem prázdne chuti jiti mezi ně, sedla jsem si raději a pozorovala jsem junáky. Leč ani o těch nemohla jsem si učiniti dobrého úsudku. Nepoznávala jsem jich téměř. V jejich slovech bylo příliš mnoho frází a v jejich očích mnoho smělosti. A ož Janík? Nebyl ni kterak lepší ostatních. Černé kúčery, potem zvlhlé, nepořádně spadaly mu do čela, pivo do sebe téměř líl a z jeho očí ztrála dívka vlnění. Po chvíli přišel ke mně a sám prosil a valík. Neodepřela jsem mu sice, ale přitvářám se, že velice nerada podala jsem rámečtému, který ještě dnes ráno byl mi celým světem.

Když pětistki mne ku své hrudi, cítila jsem v srdci irazitivní chlad a když promluvil a já cítila jsem s jeho úst zápek piva a cigaret, smocnila se má duše hořost a hrůza. Jak docela jinak představovala jsem si tuto zábavu. Jak mi-

lymi mi bývali tito mladí muži, když na rozzáblých panáček při práci, ale jinak než dnes. Zpívali vroucně, s eitem a zdávalo se mi vždy, že ti strakalí volí a bujni oří v pluhu zapřažení jdou v taktu s nápevem písně. Mnohdy si některý zavákl a čepice nebo klobouk vysoko nad hlavu vyhodil, při svačině lámali kousky chleba a dělili se s tažnými zvířaty, popleskávajíce je po širokých plecích. Nad nimi klenulo se modré nebe, svítilo slunce a zněla píseň skřivánčí. Kolem nich vonely květy a čerstvé zoraná prať! Jak krásné to bylo! A proč dnes, proč, když sešly se všechny ty mladé, dobré duše ku společné zábavě, proč nevnusly sem zároveň trochu toho štěstí a radosti, již pocítovaly v přírodě? Proč nevnusly sem upřímnost, přítalnost, zdravé, třebas i bojné veselí, mající však určitých hranic!...

U stolu zahledla jsem asi tři jinouchy, kteří počínali si tiše a slušně. V tom však Janík sehnul se ke mně a křikl: "Tam na ty nekoukejte, to jsou baby, to jsou bačkové, vždy vidíte, že se neumějí ani pořádně bavit!..."

Pustil mě ruce, přiskočil k jejich stolu a udeřil do něho prudce pěstí, zburta se na ne obořil. "Tak budete veselí nebo nebudete?" A nehopiv sklenici s pivem, vyřil pivo všecko po podlaže.

Na vše jsem nevěřela. Vytrátila jsem se nenápadně ven a jako štváná ubíhala jsem k domovu se slzami v očích a s pevným vědomím, že tato moje první zábava bude zároveň poslední. Jiz nikdy víc mne také nenapadlo modlit se, aby Janík byl můj!

VYNÁLEZCE STROJNÍ PUSKY.

Sir Hiram Maxim, vynálezce strojní pušky, zbraně, která v nynější válce hraje tak velikou úlohu, vydal právě pod titulem "Můj život" vlastní životopis, který poskytuje zajímavý příspěvek ku psychologii a dějinám vynálezce.

Maxim pochází ze staré protestantské rodiny francouzské, která byvši zaháňna z Francie v 18. století, vystěhovala se do severo-amerického státu Massachusetts. Maxim sám se narodil ve státě Maine, kde se otec jeho usídlil. Otec jeho vzdal se již života farmářského a zřídil si strojní pílu. Tak syn vyrůstal od nejtělejšího mládí mezi stroji a jevil povahu hodně nadání ke všem mechanickým pracím. Jakýsi námořník, jenž náhodou přišel do Maximovy rodiny, rozničil obrazost mladého Hiram vypravování o dalekých zemích, rozslujících dobrodružství a velikém zisku tak, že se chlapce chtěl stát námořníkem. Zhotoví si hrubý přístroj k určování zeměpisných délek a šířek, který byl prvním plodem jeho vynálezatovsti. Poněvadž měl velmi obratné ruce, byl dán do učení k výrobě vozu a malý začátečník tam zhotoví šest trakarů, o nichž jeho mistr prohlásil, že to jsou nejlepší trakare, jaké kdy viděl. Ale práce byla těžká a maza měla. Maxim pracoval šestnáct hodin denně, dostával za to slabou stravu a 16 šilinků týdně. Pro to přišel Hiram Maxim, jenž jevil neobyčejnou obratnost v kreslení a malování, do služeb jistého Daniela Flyuta, který se zabýval malbou a dekorací sání a vozů. Zdatností Hiramovo oběd jeho zaměstnavatele neobyčejně zvýšoval, on sám mimo to trávil nově a pilně studiu.

"Jedné zimy," vypravuje, "pročetl jsem rávu "Slovnik čemesel, hornictví a stavby vozů" od prvého do posledního písmene. Na zadní straně bylo vytřáto no velkým písmem "Slovnik" a děvčata pukala smíchy nad pudivným nápadem, čísti slovník. Ptali se mne, co v něm vlastně je. Je-li tam také něco o vrazilch, zasnooubených a svatbách a učinil mi me čtení takových věcí šťastnějším. Ale o to jsem se nestaral a knihou jsem přímno hltal." V této době Hiram vynalezl automatickou pušku na myš, která měla jakýs hodinový stroj a samosudně mohla chytit několik myši. Byl to jeho první samostatný vynález a setkal se s úspěchem. Když již byl slavným, byla mu v jakémsi obchodě nabízena taková puška ještě stále jako nejlepší, jaká existuje.

Po těchto letech následovala další, v nichž vedl Maxim velmi neúspěšný a dobrodružný život. Byl byl člníkem v hostině, pak

pracoval jako tkadlec, dokonce si vydělával živobytí mytím a čišťením nádobí. Jednoho dne byl vážně odhodlán stát se písním zápisníkem. "Ale jistý odborník mi řekl: Tvá oči jsou veliké a vyboulené. Mimo to: byl někdy na světě písní zápisník a tak velkou hlavou, jako ty? Nech takových myšlenek! Učinil jsem tak." Když tak poznal nejrůznější situace a povolání, oživil zase jeho vynalezavost a vystavěl plynový stroj, který upoutal na ni pozornost veřejnosti. Když se počalo o-becenstvo zabývat možnostmi, da-nými vynálezem elektrického světla, venoval se Maxim této věci ještě před Edisonem a stal se vrehním inženýrem první společnosti pro elektrické osvětlování ve Spojených Státech. Pak založil vlastní společnost a roku 1881 přijel do Londýna, by tam využil svých patentů v oboru elektrického osvětlování.

Jakožto "chronický vynálezce", jak sám sebe nazýval, počal se nyní zabývat konstrukcí automatických pušek a děl a po dlouhém námaze a práci zhotovil konečně ve své dílně v Hatton-Garden strojní pušku, jež jej učinila nesmrtelným. "Když jsem měl s počátku jistý úspěch, pracoval jsem ve dne v noci na svých kresbách, až byla puška hotova. Vyzkoušel jsem ji a shledal jsem, že dala více než deset ran za vteřinu. Když pak bylo v novinách o-blíženo, že známý americký vynálezce v oboru elektriny Hiram Maxim vynalezl automatickou strojní pušku, která se sama nabíjí a střílí a dá přes 600 ran za minutu, myslilo se, že to je příliš krásné, než aby to bylo pravdivé, že to je pravá americká kachna, ale strojní puška brzy ukázala, že to je pravda."

Maxim také vypravuje, s jakým souhlasem se setkal jeho vynález u znalce. Když byla strojní puška po prvé předvedena německému císaři, řekl: "Tato zbraň a železná jina jest zbraní budoucnosti." Také známý čínský státník Li Hun-Cang ji byl nadšen, ale ptal se opatrně, kolik stojí tyto střelce za minutu, a když slyšel, že přes tři tisíce korun, řekl polekaně: "Pro činu střílí tato puška přece jen příliš rychle." Sáč chtěl Maximovou pušku si vzít hned s sebou, ale vynálezce, jenž na tento požadavek byl připraven, prohlásil, že zbraň nenáleží jemu, nýbrž jeho společnosti a že ji sám nemůže disponovat.

Maxim také vypravuje, s jakým souhlasem se setkal jeho vynález u znalce. Když byla strojní puška po prvé předvedena německému císaři, řekl: "Tato zbraň a železná jina jest zbraní budoucnosti." Také známý čínský státník Li Hun-Cang ji byl nadšen, ale ptal se opatrně, kolik stojí tyto střelce za minutu, a když slyšel, že přes tři tisíce korun, řekl polekaně: "Pro činu střílí tato puška přece jen příliš rychle." Sáč chtěl Maximovou pušku si vzít hned s sebou, ale vynálezce, jenž na tento požadavek byl připraven, prohlásil, že zbraň nenáleží jemu, nýbrž jeho společnosti a že ji sám nemůže disponovat.

Maxim také vypravuje, s jakým souhlasem se setkal jeho vynález u znalce. Když byla strojní puška po prvé předvedena německému císaři, řekl: "Tato zbraň a železná jina jest zbraní budoucnosti." Také známý čínský státník Li Hun-Cang ji byl nadšen, ale ptal se opatrně, kolik stojí tyto střelce za minutu, a když slyšel, že přes tři tisíce korun, řekl polekaně: "Pro činu střílí tato puška přece jen příliš rychle." Sáč chtěl Maximovou pušku si vzít hned s sebou, ale vynálezce, jenž na tento požadavek byl připraven, prohlásil, že zbraň nenáleží jemu, nýbrž jeho společnosti a že ji sám nemůže disponovat.

SELSKÉ DĚVČE — PRAMÁTI RUSKÝCH CARŮ.

Ruské dějiny vykazují mnoho přímo pohádkových lidských osudů; Vyskytují se v nich muži a ženy, kteří často z největší chudoby a prostoty se povznegli k největšímu lesku a moci. Sotva však osud kteréhokoli z těchto lidí je tak zajímavý, jako carevny Kateríny, druhé choti Petra Velikého. Byla to selská dívka, jejíž vlastní původ byl neznám.

Přivola valovskými táboru za války mezi Švédskem a Ruskem a zemřela jako carevna, oplakávaná lidem, kterému Petr vládl a jehož vladárkou po carově smrti se sama stala. A tato selská dívka, která nebyla pry už zvláště hezka a jež získala lásku carovu pouze svou jasnou vlností, stala se pramáti nyníjšího ruského carského domu a tím mnoha jiných panovnických rodin v Evropě. Krev její krve proudí v žilách císařů, králů, velkovévodů, knížat a princů.

Život první cíсарovny Kateríny byl často bled a vždycky z něho vyzáruje zvláštní pávab. Ve starém Rusku panoval obvyčej, že když dospěl, byly předvedeny před jeho tvář nejrozkošnější dívky celé země, aby si z nich vybral příští družku svého života. Tak stalo se také, když Petr I., který se narodil 9. června 1672, stal se dospělým. Jeho volba padla na bojarskou deuru Jevdokii Feodorovnu Lapuchin, která mu povila dva syny. Jeden, Alexandr Petrovič, zemřel v útlém dětském věku, druhý, Alexej Petrovič, byl obviněn ze spiknutí proti svému otci a skončil ve vězení. Jevdokia Lapuchina nedovedla však cara na dlouhou upoutati. Byla panovačnou povahy a náchylná k žárivosti a Petr sám dosti zane-důvěřivý a ve svých rozhodnutích pevný a neústupný. Když se zamiloval do krásného děvčete vlámského původu, Anny Mous-

vy, způsobil tyranii své choti konece, zapudiv ji a zavřev do kláštera, kde r. 1731 zemřela. Car nyní oddal se střídavým svým láskám až spatřil selské děvče, které pozvedl k sobě na trůn a která žije v historii jako Katerína I. Ve své knize v ruské aristokracii praví kniže Dolgoruky doslovně: Katerína I., druhá choť Petra I., byla deerou chudého sedláka. Sloužila původně u lutheránského faráře, vdala se za vojáka švédského, byla však Rusy zajata, byla milenkou asi dvou vysokých generálů, až ji konečně car spatřil a učinil svou choti. Car učinil tento krok, když se chystal k válce s Tureckem, která pro něj měla končiti tak neblaze a tu prý to byla Katerína, která ho zachránila od záhuby, sehnavši velkou sumu peněz, kterou se podařilo tureckého velkovézira podpatiti a dosáhnouti přijatelných podmínek míru. V zápisech jiných se zase líčí, jak jednoho krásného dne byl odkryt bratr Katerínin, prostý mladý sedlák, jenž vzbudil pozornost jednoho diplomata tím, že při hospodské jedné rvačce dal velmi jasné zná-li, jak mocně má příbuzenské vztahy. Car dověděl se o tom, o-beslal svého selského švakra k sobě, podrobil ho výslechu a našel v něm pro jeho svěžest a hodnost veliké zalíbení. Večer, chtěje způsobiti carevně překvapení, uvedl ho do večerádky. Toté překvapení se podařilo znamenitě, neboť carevna byla by málem padla do mlob.

Když se Katerína stala carev-nou, pátrala po své rodině, jak se jí vede a kde je. Po dlouhém hledání konečně byl r. 1723 objeveni oba její bratři i dvě sestry. Oba bratři byli pod jménem Skavronsky povýšeni do stavu hraběcího. Katerína nejstarší sestra se provdala za poddůstojníka Michala Jesimova a jejím dětem pod jménem Jesimovým dáno šlechtictví. Mladší sestra carev-nina byla ženou dělníka, jenž se jmenoval Heinrich a také její děti povýšeni do stavu šlechtického pod jménem Hendrikov. Páru z Jesimovů a Hendrikovů byli pak svou sestřenicí, carevnou Alžbětou povýšeni za hrabata.

Tato podání a pověsti byly skutečně historicky potvrzena. Matka Kateríny byla původu švédského.

Manželství Petra a Kateríny o-všem nebylo také bez mračen a všem bouří a dvorská historie ruská vypravuje pohnutlivou historii vášnivého vzplanutí carev-nina k mladému francouzskému šlechtici, kterého car dal popravit. Vypravuje se, že car nutil carevnu den po popravě, aby si prohlédla na popravišti mrtvolu milovaného šlechtice. Carevna pry šla a těžkou zkoušku přestála, aniž zbledla a aniž hmula brouou.

Petr Veliký zavřel oči, které dovedly tak pronikavě hleděti do budoucnosti, 8. února 1725 a Katerína dva roky následující trímala želo Ruska jako nástupkyně Petrova. Stála, jak víme, úplně pod vlivem Menčikov, který to ž. paštikářského úředníka přivedl až na knižete ruské a německé říše, na polního maršála a nejmocejšího muže Ruska. On to také byl, který Katerínu vy-nesl z temnosti. Když Katerína Skavronská, tak znělo její velké rodové jméno, zemřela 17. května 1727 v Petrohradě jako carevna Katerína I., byla upřímně oplakávána, zejména chudými vrstvami ruského lidu, který s ní cítil jakousi příbuznost pro její prostý selský původ a jehož cítili i na výšinách trůnu, jako pravé dítě lidu, zůstala věrnou.

Píše o své ženě. "Chci Vám dopisati několik slov," píše pan Josef Sova z Franklin, Kans., "a Vašem Hoboku, jelikož prokázalo mě ženě tolika dobra. Po osm let trpěla hostecem (rheumatismem), akusila všechny druhy léků, ale žádný nepomohl. Až když užívala Hoboka, její choroba zmizela. — Děkujeme Vám upřímně za tak výborný lék."

Dra. Petra Hoboko není medicinou lékařnickou, není artiklem ebchodního trhu, ale špič, dobou vykoušeným bylinným lék, který ob-stál úsudkem a užívání po dobu století. Zvláštní jednatelé ho o-becenstvu dosílávají, může ale být objednan přímo z laboratoře výrobce, Dra. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyme Ave., Chicago, Ill. — Advertisement.

6 1/2% PRVNI Markyče NA PRODEJ Na nové domovy v Omatě 1300 do 17 700. Pate celkové investice AMERICAN SECURITY CO. OMAHA

Váš domov na farmě od Canadian Pacific AME pro vás velice ústlné pozemky v pěkném podolí, políže dopravu, trůh, nejlepší železniční dopravu, pěkné kostry a školy, kde učíte se můžete ze všech výhled civi-lizace. — Pozemky tyto prodávají se pouze skutečným osadníkům, jež na nich se usadí a je vzdělávají budou.

20 roku na splacení

Hledáte příležitost k 20 let. zavolávanou pozemky od 200. Jedna dvojitá lotus, slay tek splatit ve 20 letech se 6 proc. Dávno nejlepší splátka vypr. farmu sama se zaplatí \$2,000 půjčka na zvelebení farmy

Zapůjme vám až \$2,000 za jistých podmínek, za něž ručí jenom pozemek. Podrobnosti na požádání. Na 20 roků splatit se 6 proc. — Přijímá se již farmu zabavenou, jen na ní se přičítá, vyřetě se jistou z náležit farmou, založená a v plány nových osadníků. Ob-shodně a poradíme vám ZDARMA

Tato velká nabídka spočívá na dobré půdě Nejlepší pozemky na světě pro soukromé zdáření a postování obilí, zavodí a jiné pozemky. Mlékárni, prasata a dobytek znamenité se tu vypěstí.

Navštivte nás nebo pište na: C. W. DROEGEMEYER, distrikt. zástupce odboru Přirozých Zdrojů Canadian Pacific Railway Co., 205 W. O. W. Bldg. Omaha, Nebr.

Stroj Old Saxon Hraju ALBERTS POPULAR

CHCETE-LI KOUPIŤ PIANO, PIANO PLAYER,

elektrické piano pro salon, neb zábavní místnost, mluvící stroje jakékoliv, české neb anglické rekordy, dechové neb šmytevé nástroje, o-braťte se na mně a já Vám své-domitě posloužím. Mluvící stroje a rekordy zasílám do všech částí Spojených Států vy-placeno. Piana a mluvící stroje též prodávám na měsíční splátky. České hudebniny pro dechovou, šmyteovou hudbu, piano neb var-hany. Pište si o český ceník hudebních nástrojů. S-ff

JOSEPH JIRAN, 1333 W. 18. St., Chicago, Ill.

Adolf A. Tenopír, Český právník. Úřadovna: čis. 1326, roh 14. a William ulice OMAHA NEBRASKA Telefon: Doug. 8397. —Veřejný notář—

Doctor E. Capek —český— Lékař a Ranhojič SCHUYLER, NEB. Phone 77. Maji nemocní mohou najiti e-šetření v české soukromé nemoc-nici pl. Prokešová ve Schuyler, Nebr. 231f

Odstěhujte uložte své věci v společnév sálu čistití společnosti Gordon Fireproof Warehouse & Van Co. Doug. 394. 219 N. 11. St. Omaha

Chcete se naučiti anglicky za tři měsíce? — Objednejte si u nás učeb-nici profesora Zurbala: "Anglicky snadno" Pouze 50c. poštou 55c. POKROK PUBLISHING CO., 1417-19 So. 13. Str., Omaha, Nebr.